

Medicina social

La reeducació de les inadaptacions d'origen psíquic que no depenen d'un dèficit intel·lectual⁽¹⁾

per

SALVADOR VIVES

Abans que tot, hem de manifestar que en el desenvolupament de la nostra ponència hem tingut en compte, d'una manera primordial, que l'objecte d'aquest Congrés és establir normes a prendre en consideració en l'educació del nostre poble. Volem dir amb això que el nostre treball no serà cap aportació a l'estudi i resolució dels problemes d'ordre estrictament pedagògic, psicològic o psiquiàtric, de tan viva actualitat, suscitats per l'educació i reeducació dels infants inadaptats de totes categories.

En aquest aspecte, la nostra ponència serà només que una visió panoràmica de la qüestió. Entenem que fer altrament hauria estat sortir-nos de la finalitat d'aquest Congrés d'Educació Social, finalitat que és, essencialment, d'ordre pragmàtic.

Com psiquiatres que som hem cregut que seria oportú de tractar, en aquest Congrés d'Educació Social, el tema de les inadaptacions d'origen psíquic que no depenen d'un dèficit intel·lectual, pel doble motiu: de no ésser encara tan estudiada la infància afectada d'aquesta classe d'inadaptació com ho és la infància anormal per dèficit de la intel·ligència, i d'ésser enorme el volum de dificultats i conflictes de tot ordre que les inadaptacions que estudiarem ocasionen a l'individu, a l'escola, a la família i a la societat. I encara per una altra raó hem escollit i limitat el nostre tema: per la raó d'ésser fins ara molt negligida en el nostre país la reeducació dels infants i adolescents afectats de la llei d'inadaptacions de què anem a ocupar-nos.

Es evident que l'esperit humà, que el nostre psiquisme, no pot fragmentar-se, no pot dividir-se

en illots absolutament separats uns dels altres i sense comunicació visible o subterrània: no pot dir-se, per exemple, fins ací és intel·ligència, allà comença l'afectivitat, ara som en els dominis exclusius de la voluntat. Però malgrat la interpenetració de totes les funcions psicològiques i el fet real que el dèficit o la desviació d'una d'elles repercuteix sobre les altres, pràcticament ha estat acceptat de formar, amb una certa independència, dins el contingut dels infants anormals i inadaptats, el grup dels que ho són per dèficit intel·lectual; això és: els idiotes, els imbècils i els dèbils mentals en tots els seus graus i en tots els seus tipus mèdico-pedagògics.

D'aquesta mena d'anormals no ens n'ocuparem pas en la nostra ponència. Enfocarem els nostres esforços cap a uns anormals molt més nombrosos que els que acabem d'esmentar i la descoberta dels quals reclama moltes vegades força sagacitat i agudesia per part del pedagog i del psiquiatra. Sovint veurem que els anormals a què alludim presenten també un cert grau de debilitat intel·lectual, però aquesta no és en ells la causa primordial de la seva inadaptació familiar, pedagògica o social.

Per descobrir la infància anormal per dèficit de la intel·ligència tenim proves psicotècniques col·lectives, les quals, si bé no ens serviran mai per a fer el diagnòstic precís d'un anormal, ens permetran el seu descobriment, descobriment que qui sap si s'hauria tardat uns mesos o uns anys a ésser fet sense aquelles proves col·lectives. Basta aleshores l'aplicació de les distintes proves psicotècniques individuals al pressupost anormal — a-

(1) Ponència del Congrés d'Educació Social celebrat a Barcelona durant la segona quinzena d'octubre de 1933.